

ДАНИЕЛ ИВАНОВ
КОНЧЕ-ВИХРОГОНЧЕ

chitanka.info

Година — незайна.
Държава — Няма такава държава.

След като минаха няколко десетилетия от приключването на Третата световна война, всички нации се разпаднаха. Ядрените оръжия успяха да унищожат напредналото човечество. Държавите се сринаха, границите между тях вече не съществуваха. Политическите организации — също. Явно Бог бе решил да накаже глупостта на човека. Надеждата не съществуваше за малцината успели да се спасят. Но ако войната за тях беше ад, то сега, години след нейното приключване, мъката и страданието бяха десетократно по-големи. Само едно място се бе разминало е ужасната участ, сполетяла останалите — някогашната България, вече носеща ново име — Сбирнщайн. Оцелелите от всички народи, населявали планетата Земя, прииждаха към тази преродена държава, за да живеят там, защото се носеха слухове, че в Сбирнщайн природата е останала непокътната след атомния апокалипсис. Нямахше опасност от пренаселване на новосъздадената държава, защото преди войната голям процент от местното население беше мигрирало към други страни.

Сбирнщайн се делеше на три градове държави: Градът на Аристотел, Монополи и Манхатън майна. Манхатън майна се състоеше от три общности или така наречените жилищни комплекси. Първият от тях беше „общността на феминистките“. В него си бяха устроили дом всички живи жени на планетата. Те бяха намразили мъжете до такава степен, че даже омъжените от тях бяха убили съпрузите си, преди да се присъединят към женската общност — мястото, където всички представители на нежния пол бяха равноправни. Другите две общности се страхуваха от тях, наричаха техния дом „кошера“ и никой не се осмеляваше да се опълчи срещу надигащата се женска сила. Носеха се слухове, че „общността на феминистките“ е станала толкова могъща, че планирала да атакува Монополи.

Вторият жилищен комплекс беше „общността на викингите“. Той бе най-малкият от трите и бе населяван от всички доблестни мъже, оцелели след апокалипсиса. Числеността им след последното човекоброене на общностите възлизаше на около петдесет души. Но в

момента точната цифра се знаеше само от представителите на самата общност. Причината за това бе непрекъснатата война между жилищните комплекси в Манхатън майна. От Града на Аристотел официално прекъснаха всякакви опити за броење, защото това водело до огромна опасност за националната сигурност. В близкото минало „общността на викингите“ бе с най-много представители, обаче значителна част от тях бяха избити от жителите на „кошера“, а хиляди други — дезертирали в третата.

Последната общност включваше деветдесет и два процента от жителите на Сбирнщайн. Нейното име бе „клуб на истинските мъже“, или както я наричаха останалите жители на някогашна България — „конче-вихрогонче“. Населяващите я бяха доказали се „мъже“ с желание (а и умения) за ласки към представители от своя собствен пол.

19 декември, Манхатън майна, „общността на викингите“.

Сър Джон махна уморено с ръка на един от своите „братя“ и погледна през прозореца навън, стиснал здраво металната решетка с изморените си ръце. Зимата вече беше дошла, хладният въздух, навлизащ в помещението, пронизваше дробовете му. Лицето му трепна за миг, скулите се раздвижиха. Той видя нещо отвън, което го притесни.

— Уилям! — изкрещя дрезгаво. — Уведоми Кирчо веднага да се качи при мен!

Младото момче хукна към стълбището на замъка, в който се намираще щабквартирата на общността им, и не след дълго пристигна заедно с друг човек, висок около метър и деветдесет, с гарвановочерна коса, тъмнокафяви очи и червен плащ, спуснат по гърба му.

— Търсили сте ме, сър Джон. Усещам напрежение по лицето ви, предполагам, че ме викате за нещо важно.

— Точно така, Кирчо — отвърна му брадатият старец. — Откакто настъпи апокалипсисът, всички високотехнологични устройства, създадени от човека, не съществуват, обаче нещото, което видях отвън, породи съмнения в мен.

Тримата присъстващи едновременно погледнаха през прозореца и впериха поглед към онова, което бе притеснило сър Джон. Гледката ги изненада. Пред портите на замъка стоеше изправен небезизвестният

корейски професор от общността „конче-вихрогонче“ — Пе Дер Чо и държеше в ръцете си нещо, наподобяващо жена. Очите и на тримата се изцъклиха. Зачудиха се как е възможно някой като доктор Чо да залови жив представител на „кошера“. Сър Джон и Кирчо се спогледаха, след което вторият излезе от помещението забързан. Слезе по стълбите и се запъти към стаята на охраната, която се намираще на приземния етаж в замъка. Осветлението беше мъгляво, тъй като горяха само десетина църковни свещи. Ресурсите бяха на изчерпване и затова сър Джон беше наредил през нощта осветлението да бъде намалено до минимум. Кирчо издири началника на стражите и заедно с дузина воители излязоха навън. Жителите на „комплекса“ сглобиха набързо бойна формация и се запътиха към професора. Доближиха го на безопасно за тях разстояние и Кирчо заговори сдържано:

— Мистър Чо, на какво дължим вашата визита?

— Нашият крал ви праща дар, с цел да се извини за причиненото неудобство от гилдията ни. Никога не сме желали да ви нараним.

— Дар, боже господи! — възкликна Кирчо. — Как се осмелявате да идвате в нашите територии и да ни предлагате мир след всичко, което сторихте?! Та вие вербувахте няколко хиляди наши хора!

— Вербували!? — прекъсна го кореецът. — Никого не сме вербували, хората ви доброволно се присъединиха към каузата на нашия крал, великия и несравним Асис. В знак на добри намерения, той ви праща тази надуваема секс кукла, проектирана и създадена от мен.

Кирчо го изгледа с негодувание и въпреки огромното желание да стори това, знаеше, че по кодекса на войната, няма право да убива пратеник или да връща дар. Той сви мрачно вежди и даде знак на своите „братя“ да приберат подаръка от враговете им, след което се прибраха обратно в замъка. Разказа на сър Джон е какво предизвикателство се е сблъскал навън.

19 декември, Манхатън майна, общността „клуб на истинските мъже“.

Професор Чо бавно си проправяше път през храсталаците. Беше видимо доволен от резултата при срещата му с врага. Не след дълго пристигна в харема на своя владетел. На входа бяха позиционирани

двама стражи в доста оскъдно облекло. Премина край тях, пощипвайки ги по задните части (това беше поздравът на тяхната общност), след което се запъти право към крал Асис.

Кралят седеше на позлатения си трон. Около него бяха налягали двайсетината му голи „съпруги“. Като забеляза видния професор, крал Асис се обърна с мазен и писклив гласец към своята първа „жена“:

— Асене, кажи на другите ми жени да ни оставят насаме с мистър Чо, трябва да поговорим. И да не забравя: извикай генерала!

След няколкоминутно отсъствие Асен се завърна в харема на своя крал, водейки под ръка здрав рус мъж със светлосини очи и мускулести ръце. Красивият мъжага се поклони леко на своя крал и рече:

— Алексей Смукачов, на вашите услуги, кралю.

— Добре дошъл, миличък — поздрави го Асис. — Асенчо, можеш да излезеш, имаме важен разговор с тези господа.

— Да, скъпи — отвърна съпругата му и излезе смирено от харема.

Тримата обсъдиха военните тактики и планове за бъдещото нападение над „общността на викингите“. Професорът разгорещено коментираше проектираната от него надуваема кукла, която бяха дарили на своите врагове, докато Смукачов беше скептично настроен. Тримата знаеха, че благоприятният развой на войната зависеше от цялото това нестандартно начинание, с което се бяха заели.

19 декември, Манхатън майна, „общността на феминистките“.

Лагерът на дамите беше много добре укрепен. В средата му се простираше голяма палатка, обшита е мечи кожи, а разположена от всички страни триметрова дървена ограда обкръжаваше собствеността им. Пред нея, по цялата ѝ дължина, жителите на „кошера“ бяха изкопали дълбок ров, пълен с вода. Гледката извън женското „имение“ не бе от най-приятните. На няколко метра във всяка посока имаше набучени на колове мъжки глави с широко отворени очи. В централната палатка владетелката на това амазонско кралство бе оставила в плен няколко голи мъже, които служеха за разплод. Когато се раждаха момчета, ги захвърляха на зверовете в гората, а момичетата

отглеждаха и възпитаваха като смели воители, обучени да мразят мъжете. Внушаващи страх на всеки враг, амазонките си бяха заслужили прозвището *ойорната*^[1].

Главнокомандващата притежаваше прозвището „мастър шеф“. Псевдонимът не бе придобит случайно. Носеха се слухове, че тя много обича да готви. Любимата ѝ съставка бяха човешките органи. „Мастър шеф“ бе красива девойка, около тридесетте, с буйни червени къдрици. На кръста си винаги носеше колан от нанизани човешки очи, който символизираше несломимия дух на амазонското кралство и само вождът на племето имаше право да го носи. Очните ябълки бяха покрити със смола, за да запазят целостта си.

Тази вечер всички амазонки бяха излезли навън, очаквайки с нетърпение предстоящите нареждания на червенокосата дама. Само Герта и Людмила бяха останали в огромната палатка от мечи кожи, за да охраняват пленниците. Жителите на „кошера“ наобиколиха пламъците, разгарящи се в средата на една облята в кръв поляна.

От тъмнината се зададе строен силует. Видяха, че това е главнокомандващата; вятърът развяваше грациозно косите ѝ. Тя се приближи на няколко крачки от останалите, нададе боен вик и изкрещя:

— Хау, приятелки мои! На разсъмване ще атакуваме Монополи град. Тази вечер ви искам с бистри умове! Забранявам употребата на вино и марихуана!

Всички едновременно започнаха да крещят и да размахват копията си към небесата. Когато цялата суматоха утихна, амазонките се прибраха по колибите в очакване на утрешната битка.

20 декември, Манхатън майна, „общността на викингите“.

Утрото се прокрадваше през прашните прозорци в замъка на викингите. Сър Джон хъркаше шумно в покоите си, но при останалите обитатели безпокойството от настъпилата промяна и любопитството от новата придобивка бяха надделели над съня. Никой от останалите дузина воители не можеше да заспи. Дилемата пред тях бе огромна — „да бъде или да не бъде“ обладана секс куклата.

Всички викинги я бяха наобиколили — подмятаха неприлични думи, съпроводени от съответните жестове. Напрежението, което се

създаваше между тях, ескалираше. Трима от „юнаците“ се скараха за реда си. Всеки искаше да бъде първи с куклата. Кирчо усети накъде отиват нещата и се запъти към покоите на сър Джон. Влезе шумно в стаята му, истерично крещейки на господаря си за случващото се в помещението на охраната. Сър Джон скочи мигновено от леглото и забравил за всякаква предпазливост, се спусна скоростно по стълбите, придружен от най-доблестния си рицар — Кирчо. Господарят на тази общност все още бе по пижама. Когато двамата слязоха по стълбите, гледката, която се разкри пред очите им, бе неопикуема. Всичките им другари спореха, удряха и насилваха куклата, подарена от крал Асис. Един от тях бе видимо възмутен от факта, че не успява да се вреди и той да опита от блаженството. Насред шумотевицата се чу гневният му глас:

— Тука няма ред, бре!

Повтори тази фраза многократно, докато погледът му се сблъска с този на господаря.

— Сър, тука няма ред.

Сър Джон остана поразен от видяното. Ситуацията излизаше извън контрол, но нещата се влошиха още повече. Джералд се сепна и изгледа своя господар като обезумяло зомби, жадно за плът. С лъвски скок той се озова върху му и го налегна. Притисна го здраво към пода. Кирчо следеше отчаяно случващото се. За части от секундата се отскубна и излезе през главната порта на замъка. Ако беше проявил миг колебание, щеше да се озове в същото положение като своя господар — „сър“-а. Той хукна да бяга с всички сили към гората отвъд техните територии. Тичаше неуморимо. Бягаше, за да спаси достойнството и живота си.

Сега той знаеше, че е единственият жив и нормален мъж на земята.

Сър Джон се изправи от пода задъхан. Той разбра, че врагът им е успял да ги победи. Загубил всякаква надежда и достойнство, се качи в покоите си, охкайки. Извади меча от ризницата и промуши корема си с него. Болката бе неопикуема. Свлече се на земята и издъхна.

20 декември, Манхатън майна, общността „клуб на истинските мъже“.

Крал Асис бе повикал абсолютно всички свои военачалници в покоите си. Те бяха наобиколили трона му и развълнувано очакваха какво решение ще вземе.

— Любимци мои, днес е голям ден за народа ни. Ще превземем земите на „общността на викингите“. — Кралят смигна на корееца и продължи: — Благодарение на професор Чо изпратихме *троянски кон* в тила на врага. Очакваме скоро да пристигнат разузнавачите ни и да преценим колко е била успешна мисията. Мистър Чо, ще разкриете ли на всички в залата подробности за вашия проект? — посочи го с пръст, давайки му думата.

Професорът бавно се изправи, изтупвайки розовата си пухена рокличка, облечена специално за случая, и започна енергично да говори:

— Тъй като всички тук са запознати с мисията, но не знаят подробностите, само ще вметна, че изпратихме истинска секс кукла на викингите. В тази играчка сложих специален биологичен любовен серум, който се намира в нейните интимни части. При проникване там, той влиза в отсрещния организъм и въздейства до няколко минути на съзнанието му. Всеки, опитал от тази благодат, изпитва непреодолимо влечение към мъже. — Той се спря за секунда, прокашля се гръмко и продължи: — Ако серумът въздейства така, както съм го проектирал, резултатите ще са главоломни и няма да има нужда да се бием с врага.

Крал Асис вдигна ръка и прекъсна речта на професора, след което даде знак на аудиторията да ръкопляска. Всички присъстващи бурно започнаха да аплодират мистър Чо и да скандират името му.

През входа на палата влезе дребен господин с мазна черна коса и лукава усмивка. Той пристъпи напред и рече:

— Малък Генчо, на вашите услуги, кралю! Нося вести от Севера. Врагът е напълно сломен.

Крал Асис скочи от трона си (доста трудна задача, като се имаха предвид всичките му килограми), слезе при своя пратеник и го целуна звучно по устата. При допира на устните им чак потекоха слюнки. Кралят се завъртя грациозно към останалите, събирайки погледите на присъстващите и отсече:

— Победата е наша, поданици мои. Довечера ще навлезем в териториите на викингите и ще вземем това, което по право ни принадлежи!

Всички генерали скокнаха и започнаха да се прегръщат, радвайки се като малки дечица на шоколад.

20 декември, Градът на Аристотел.

Цялата управа се бе събрала, за да реши съдбата на Сбирнщайн. Носеха се мълви, че викингите са били победени от „кончевихрогонче“, а Монополи град е под обсадата на „кошера“. Решението, което трябваше да вземат, бе едно от най-трудните в живота им. Знаеха, че ако Монополи град падне, те ще бъдат следващите. Трябваше да се реши на момента каква да бъде съдбата на човечеството. Никой от тези големи умове не осъзнаваше къде са сбъркали и как се стигна дотук. Накрая, след дълги дебати, взеха решение. Сбирнщайн щеше да бъде бомбардиран с атомно оръжие, за да бъде унищожена надигащата се заплаха.

19 декември, някъде из Сбирнщайн.

Кирчо едва се бе измъкнал от обсадата на града. Той осъзнаваше, че шансовете отново да види с очите си нормален човек бяха сведени до нула. В каквато и посока да поемеше, пред него се извисяваха единствено красиви борове, приятно ухаещи на чистота и невинност. След няколко часа преход из гористата местност се спря внезапно, чувайки далечни измъчени стонове от някакво животно. Промъкна се десетина крачки напред и пред него се разкри странна гледка. Една козичка лежеше безпомощно на поляната, а до нея стоеше запъхтян някакъв странник. Той впери поглед в Кирчо. Доблестният воин положи дясната ръка предпазливо върху дръжката на меча, готов всеки момент да го извади и да пониже врага. Човекът отсреща усети намеренията на противника си и започна да подвиква:

— Недей, моля те! — умоляваше с измъчен глас дребният плешив човечец. — Не ме убивай! Аз съм безобиден, не съм ти враг.

Викингът го изгледа подозрително и попита:

— Кой си ти, страннико? Изглеждаш ми като слуга на крал Асис, така ли е?

— Аз бях в неговия сарай, но никога не съм подкрепял каузата му.

— Какво правиш толкова далеч от териториите му?

— Крал Асис ме наказва за неподчинение. Той ме прати тук в изгнание с тази коза, каза да тренирам с нея за харема му, ако не, ще бъда екзекутиран... — отговори през сълзи малкият човечец, който приличаше на буренце.

— Защо тормозиш клетото животно? Явно кралят е постигнал своето, като те е изпратил тук — остро отсече Кирчо.

— Извинете ме, храбри господине, но грешите. Проклетият професор е сложил чип на козичката, който индикира кога тя е уморена. Но за да не разберат, че ги мамя, аз всеки ден тичам с нея, за да я изморявам. Така не ме закачат от града и аз си живея спокойно тук сред природата.

Кирчо постепенно повярва на чудатите истории на своя събеседник и му разказа за случилото се със сър Джон и царството му. Двамата решиха да търсят заедно късмета си далеч от случващото се тук, взимайки козата с тях. Дон Мадуро — с това име се бе представил клетият човечец — разказа на викинга за една пещера недалеч от тях, в която имало течаща вода и достатъчно риба. Двамата дружно поеха нагам.

Навън започна да се смрачава и те знаеха, че в късните часове на деня хищниците излизат на лов. Трябваше да се скрият в пещерата преди залез-слънце. Пътят не бе от най-лесно проходимите. В далечината пред тях изскочиха три мъгляви силуета, които бавно се придвижваха срещу им.

— Амазонки! — възкликна воинът.

— Няма къде да се скрием — рече Мадуро.

— Ще се бием тогава!

Кирчо извади своя меч от ножницата, а неговият приятел — някаква добре оформена тояга като на Донатело от „Костенурките нинджа“. Двамата креснаха дрезгаво и се затичаха към врага. Сблъскаха се с амазонките, избутвайки ги в близките храсти. Не срещнаха съпротива. Дамите бяха в окаян вид, сякаш тъкмо се бяха спасили от разярен лъв. Паднали на земята, две от тях скочиха рязко на крака и застанаха пред третата — червенокоса красива девойка. Едната от тях се изплю в лицето на закръгления човечец и презрително изкрещя:

— Ще стигнете до кралицата ни само след като ни убиете! Ние сме амазонки, ние сме сестри и не се боим от никого!

Кирчо надигна меча над главата си и понечи да разсече девойката от лявата страна на кралицата, но в този момент беше спрял от крясъка на тяхната главнокомандваща:

— Недей, не ги убивай! Ако искаш, убий мен, но тях пощади.

Воинът погледна в очите на жената срещу него. Погледът ѝ беше, от една страна, плах, мил и нежен, а от друга — разярен и властен. Побиха го тръпки. Той усещаше странно трептене, изпълващо дробовете му. Сърцето му подскачаше. Чувстваше се така, сякаш му беше заседнал камък в гърлото. Такива емоции не бе изпитвал никога досега. Свали меча си и го прибра отново в ножницата.

— Предавам се пред красотата ви — падна на колене пред нея.

Тя се изправи бавно, подпомагана от нейните спътнички и го хвана за ръката, молейки го да се изправи.

Разказа му за тяхната зла участ и гибелта на народа ѝ. За това каква грешка е допуснала, и че вече е късно, прекалено късно...

— Не! — възбудено я прекъсна рицарят. — Никога не е твърде късно, ела с нас, ще изградим нов свят, без война и омраза, ще създадем бъдеще, има надежда!

Амазонката кимна на подчинените си и поеха заедно с новите им приятели към скритата пещера, отвъд земите на този мрачен свят.

Стигнаха пред входа ѝ и плахо пристъпиха няколко крачки напред. В този момент от небето ги застигна зловец звук. *Атомна бомба* — помисли си Кирчо, който бегло си го спомняше и не го бе чувал от дете. Подкани всички да влязат по най-бързия начин в пещерата. Скочиха вътре и единственото, което успяха да чуят, бе страшният гръм от последвалия взрив на бомбата. Земята се разтърси, скалите се раздвижиха, те усетиха вибрацията на пещерата, нейния плачещ глас, умоляващ поредната безкрайна глупост на човека да свърши мигновено. Входът бе затрупан от падналите скали. Настана непрогледен мрак и тишина, само тишина.

Р. С. Всяка прилика с реални хора или събития е напълно случайна.

---

[1] Ойорпата — в Древна Гърция с този израз са наричали амазонките. В превод означава унищожители на мъже. — Бел.а. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.